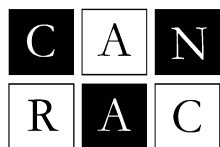

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 285, març del 2011

Tenim bacallà per cuinar i cuinat.
També tot el que necessiteu
per cuinar les vostres receptes.

www.canrac.com
Mestres Villà, 101- 93 5516 64

Fruites i Verdures
SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59 Tel 93 555 32 32 El Masnou

QUARESMA DEL 9 DE MARÇ AL 22 D'ABRIL

FRUITES I VERDURES
Comandes a domicili
Collita pròpia
93 540 03 52
Mercat Municipal

CARNISSERIA Romà Fabra, 18
93 555 73 95
El Masnou

Can Ventura

VEDELLA - XAI - PORC - POLLASTRE - EMBOTTITS

TALLERS MASNOU
1923-2011

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

Tallers Masnou. 88 anys al seu servei

A T

àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Ara oficines municipals, abans correus, i abans d'abans ja ho veieu. *Foto de Teresita Torres*

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim

**Assemblea General
ORDINÀRIA i
EXTRAORDINÀRIA
Diumenge**

**1 de maig del 2011
Informació pàg. 6**

27 de març

**39è Aplec de la
Sardana al Casino
del Masnou
Info. pàg 14**

**presentació del llibre
PENSAMENTS D'UN
EDUCADOR**

**Dissabte 26 de març
les 7 del vespre
a *Gent del Masnou*
Info. pàg. 15**

Editorial

LES QUATRE COLUMNES DE MONTJUÏC

Han hagut de passar vuitanta-tres llarguíssims anys per poder ser restituïdes les quatre columnes de Montjuïc, obra de l'arquitecte català Puig i Cadafalch, enderrocades l'any 1928 –poc temps abans de ser inaugurada l'Exposició Universal de Barcelona– per mandat del dictador Primo de Rivera, atesa la seva simbologia i projecció catalanista. Les quatre columnes desaparegudes han hagut de dormir el son dels justos durant anys i panys, bo i esperant l'oportunitat de ser reproduïdes i emplaçades, de bell nou, en un lloc proper d'on havien estat erigides l'any 1919, com una peça cabdal dins el conjunt del projecte urbanístic dut a terme en l'entorn de la muntanya de Montjuïc.

Per fer realitat aquesta recuperació històrica, bo i recollint el fruit d'una primera iniciativa promoguda l'any 1994 per l'Ajuntament de Barcelona, va ser molt important l'embranchida i pressió exercida per part de la Xarxa d'Entitats Cíviques i Culturals dels Països Catalans pels Drets i les Llibertats Nacionals, entitat que, a partir del 2002, va encapçalar la reivindicació i recollida d'adhesions entre les múltiples entitats i associacions del teixit cívic i cultural de casa nostra, i aconseguí el suport i complicitat d'innombrables col·lectius de tots els àmbits de la societat civil, entre les quals s'ha de comptar la nostra associació Gent del Masnou.

El recorregut, d'ençà d'aleshores, no ha estat gens fàcil per causa de desacords i distints punts de vista entre les diferents forces polítiques i la Xarxa d'Entitats, especialment pel que fa a la que havia de ser la definitiva ubicació del monument; però, finalment, superades les demores i entrebancs, les quatre columnes avui tornen a presidir, solemnes, el marc imponent de la muntanya de Montjuïc, reparant el que havia estat un greuge històric.

En un moment en què al nostre país està revifant amb força el sentiment cap a la plena sobirania, un testimoni simbòlic com el de les quatre columnes contribuirà, sens dubte, a aprofundir aquest sentiment entre la ciutadania, millorar l'autoestima i afermar la voluntat de supervivència de Catalunya, malgrat els continus intents d'aiguallar i debilitar la nostra identitat nacional sobradament coneguts.

Com a cloenda d'aquest editorial, ens permetem de reproduir textualment algunes de les paraules pronunciades per part de tres dels principals protagonistes en l'acte d'inauguració del passat 27 de febrer (*extret del diari Avui*):

“Que aquestes quatre columnes ens recordin no només el que hem assolit sinó el que ens resta i que és el nostre deure aconseguir: la independència.” Enric Padrosa. Fundador de la Xarxa d'Entitats.

“Demano que incorporin aquest nou espai com un dels llocs per celebrar la Diada Nacional de Catalunya per la seva situació i el seu simbolisme.” Jordi Hereu. Alcalde de Barcelona.

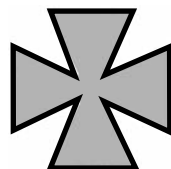
“La història ens ha demostrat que ens poden manlleva moltes coses, però que Catalunya sempre ha trobat la manera de redreçar-se.” Artur Mas. President de la Generalitat de Catalunya.

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
VACANCES per Joan Maresma Duran	7
QUANT VAL LA INDEPENDÈNCIA per Joan Camps	8
A CONTRACOR per Ramon Serra	9
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	10
ARRAN DE SÒL per Pledebut	13
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M. Josep R. Lucas	13
GENT DEL MASNOU INFORMA	14
LA PUNTA DE LA LLENGUA per Esteve Pujol i Pons	14
CRÒNIQUES per Joan Muray	15
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	16

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Març 2011

1	dimarts	Fàbregas
2	dimecres	Viayna C
3	dijous	Dominguez
4	divendres	Aymar
5	dissabte	Ocata
6	diumenge	Ocata
7	dilluns	Fàbregas
8	dimarts	Viayna C
9	dimecres	Dominguez
10	dijous	Aymar
11	divendres	Ocata
12	dissabte	Riera
13	diumenge	Riera
14	dilluns	Aymar
15	dimarts	Dominguez
16	dimecres	Ocata
17	dijous	Aymar
18	divendres	Riera
<small>Sant Josep</small> 19	dissabte	Fàbregas
20	diumenge	Fàbregas
21	dilluns	Viayna C
22	dimarts	Aymar
23	dimecres	Ocata
24	dijous	Riera
25	divendres	Fàbregas
26	dissabte	Viayna C
27	diumenge	Viayna C
28	dilluns	Aymar

29	dimarts	Ocata
30	dimecres	Riera
31	dijous	Fàbregas

— Abril 11 —

1	divendres	Viayna C
2	dissabte	Dominguez
3	diumenge	Dominguez
4	dilluns	Ocata
5	dimarts	Riera
6	dimecres	Fàbregas
7	dijous	Viayna C
8	divendres	Dominguez
9	dissabte	Aymar
10	diumenge	Aymar
11	dilluns	Riera
12	dimarts	Fàbregas
13	dimecres	Viayna C
14	dijous	Dominguez
15	divendres	Aymar
16	dissabte	Ocata
17	diumenge	Ocata
18	dilluns	Fàbregas

Set. Santa

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9:30 del matí a 9:30 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r e c i a n t à s t i c a b e n e f i c i a r i a c o l l a n o b e s t i c d a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran amb el nom i cognoms** de l'autor o inicials. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

EL MASNOU, ANY 2500

Benvolgut senyor Alfaro, En resposta a la seva carta referent al meu article sobre el canvi climàtic, haig de manifestar-li el meu agraïment per les seves matisacions, versat com és sobre el tema per la seva professió. Quant al fet que em consideri agosarat per aplicar les possibles conseqüències del canvi a escala local, en tot cas crec que ho són molt més les declaracions fetes per un científic de prestigi i de provada professionalitat com James Lovelock, que s'atreveix a vaticinar a cinc-cents anys vista, a l'igual que Al Gore i el Comitè Científic sobre el Canvi Climàtic pronosticant multitud de desastres naturals. Respecto la seva opinió; però, miri, tots sabem que per la seva naturalesa la climatologia és una ciència difícil de pronosticar i que ni els més sofisticats mitjans d'avui dia són capaços de garantir-ne una total fiabilitat; ni tan sols l'IPCC, com vostè diu, pot garantir amb total exactitud una pujada del nivell del mar de 0,5 metres. La història de la humanitat és plena de prediccions fallides, sobretot les de llarg termini. Si aquests senyors i entitats serioses i amb un pes específic sobre l'opinió pública s'atreveixen a vaticinar desastres apocalíptics, que jo

ironitzi, que no ciència-ficció, no té cap importància. Ironia que sí han captat perfectament molts lectors, fins i tot alguns m'han dit amb humor que ja s'estan buscant casa a la part alta de Teià. Vull creure, potser innocentment, que aquests pronòstics alarmistes siguin per conscienciar de manera contundent i efectiva la societat perquè respecti i no contami ni el medi ambient i, no solament per deixar un món millor a les futures generacions, sinó que, si s'apliquen ara les mesures amb rigor, podem gaudir nosaltres mateixos dels seus beneficis. No sé fins a quin punt l'activitat humana pot influir en aquest canvi climàtic ja que, en aquest aspecte, hi ha opinions per a tots els gustos, fins i tot d'escèptics, i, per descomptat, totes respectables. Li agraeixo la seva intervenció perquè almenys demostra interès pel butlletí i això, cregui'm, és una satisfacció per a tots els qui hi col·laborem.

Atentament,

Josep Condeminas Capell

RESPOSTA A LA CARTA D'EN JORDI TORRANO

M'ha entristit profundament llegir l'escrit que en Jordi Torrano va dirigir el propi passat mes de febrer a aquesta publicació. Em dic

Cristina Reixachs i sóc filla d'en Jaume Reixachs i Badia, que, com en Joan de ca la Mariana, fou pescador i gran amic seu.

Recordo perfectament, en els meus anys d'infantesa, com sortien a la mar la "Juan José" d'en Joan i la "Nereida" del meu pare amb aquella gran passió que tenien ambdós per la mar.

Malauradament cap d'ells dos no hi és per expressar-se, però estic plenament convençuda, a l'igual que crec que els fills d'en Joan també ho deuen estar, que els faria molta pena que en una vila marinera i pescadora, que ha sigut i encara ho és, no hi hagi ni un lloc en el Museu de Nàutica ni fins i tot en una d'aquestes zones verdes que hi ha projectades de fer per tenir-hi la barca exposada per tal que tot el poble en gaudeixi. Em sap molt de greu que l'Ajuntament no valori prou aquestes coses i sí, en canvi, d'altres que potser no ens interessin tant al poble.

El que sí que no faré, Jordi, és, si la barca acaba convertint-se en brases, venir a la sardinada.

Moltes gràcies.

Atentament,

Cristina Reixachs Hernández

L'AJUNTAMENT AL SERVEI DELS CIUTADANS O ELS CIUTADANS AL SERVEI DE L'AJUNTAMENT?

Senyor President de Gent del Masnou, m'adreço a vostè com a President de la Colla de Diables del Masnou, una entitat que fa trenta anys que es dedica a recuperar i organitzar activitats relacionades amb la cultura del

foc. Espero que entengui la meua queixa ja que vostè és també President d'una entitat que, com la nostra, treballa per fomentar la cultura popular del nostre país.

Com ja sap, una de les principals activitats que organitza la Colla de Diables són els correfocs per la Festa Major. Aquestes activitats comporten un cert risc i és per aquest motiu que s'han de prendre mesures de seguretat, tant per part de l'Ajuntament, de la Colla de Diables i dels mateixos ciutadans que participen de l'activitat o bé que viuen o tenen el negoci al lloc per on passa el correfoc. Tanmateix, l'Ajuntament està obligat a contractar una pòlissa que cobreixi els danys que es puguin ocasionar dins del recorregut que prèviament ha estat autoritzat per ell mateix; la policia municipal està obligada a comunicar als veïns, comerços i vehicles estacionats al llarg del recorregut, les normes de seguretat i les mesures de protecció que han d'adoptar (no aparcar cotxes dins el recorregut, tancar vidres de finestres i aparadors d'establiments, no tenir roba estesa, tendals despleats, etc.) i la Colla de Diables està obligada, també, a tenir una pòlissa que cobreixi els danys que es puguin ocasionar fora del recorregut autoritzat.

Doncs bé, l'any 2008 es va produir un accident en acabar el correfoc quan l'Ajuntament va col·locar unes taules i cadires a la zona de la platja al pas del correfoc. Com a conseqüència d'aquest accident hi va haver una denúncia i l'Ajuntament va resoldre que la responsabilitat no era seva

sinó de la Colla de Diables. Posteriorment a aquesta resolució i, malgrat que el contracte signat per l'alcalde deia que el correfoc acabava a la platja d'Ocata, al programa de la Festa Major també ho deia i hi havia instal·lada la traca final a l'esmentada platja, la policia va declarar que el correfoc havia d'acabar abans d'entrar a la platja. Com que la policia està

considerada autoritat pública, no es va tenir en compte el que figurava al contracte i al programa i la Colla va haver de pagar una multa de 300 euros a més del greuge que representa haver d'assumir una culpabilitat que no ens pertocava. Uns anys després ens tornem a trobar amb un problema semblant. El restaurant Orfila va presentar una denúncia per danys mate-

rials en vidres del seu establiment que es van produir durant el pas del correfoc. L'Ajuntament ha resolt, novament, que la responsabilitat és de la Colla de Diables cosa que no és certa ja que els diables es van limitar a passar pel recorregut establert i en cap moment no van pujar a les voreres malgrat que la policia, en el seu informe, diu que "es van apropar als vidres del local". Val a dir que aquests vidres no estan protegits tal com indiquen les mesures de segure-

tat que la policia havia repartit entre els veïns. Després de tants anys treballant de forma altruista per al poble, actituds d'aquest tipus fan perillar la continuïtat de la nostra entitat; en lloc de sentir-te recolzat pel teu Ajuntament i per la policia local, et sens agredit i defraudat per la seva actuació. Senyor, espero i desitjo que la seva entitat mai no es trobi en situacions semblants.

Joan Bertran i Garcia
President de la Colla
de Diables del Masnou

CONVOCATÒRIA ASSEMBLEES GENERALS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIES DE L'ANY 2011

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoquen les Assemblees Generals **ORDINÀRIA** i **EXTRAORDINÀRIES** per al diumenge, dia 1 de maig del 2011, a les 12 del migdia, al local social, carrer Doctor Agell, 9.

ASSEMBLEA ORDINÀRIA

Proposta d'ordre del dia:

- 1/Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de l'Assemblea Ordinària de l'any 2010.
- 2/Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2010 (*)
- 3/Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2011 (*)
- 4/Presentació de la memòria de l'any 2010 i projectes per al 2011.
- 5/Suggeriments i preguntes.

(*) L'estat de comptes del 2010 i el pressupost del 2011 seran, a partir del dia 15 de març, a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previs.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta de l'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA/1

Ordre del dia:

1/Punt únic:

Renovació dels càrrecs de Vicepresident, Tresorer, Vocalia Cívica i Vocalia Recreativa(*)

(*) D'acord amb els estatuts, per presentar candidatures a qualsevol dels càrrecs de la Junta Directiva caldrà el suport del President, la mateixa Junta Directiva, o bé d'un mínim de 10 socis. A tal efecte, el Cens actual de socis restarà a la Secretaria de l'Associació a disposició de tots els socis interessats a presentar-se com a candidats.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA/2

Ordre del dia:

1/Punt únic: Aprovació, si escau, del nou text dels Estatuts Socials, adaptats a la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi Civil de Catalunya i Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació (*)

(*) El text provisional restarà a la Secretaria de l'associació per a consulta prèvia dels socis que ho desitgin.

Cordialment, **Joan Casals i Agustí**. President de Gent del Masnou

Vacances

Per Joan Maresma Duran

Porto fora de la vila molts anys. Concretament quinze. He tingut, no obstant, la sort de poder tornar-hi cada any. I em fa l'efecte que és important aquest fet, aquest fet de no oblidar les arrels ni els pares ni la família ni els amics del Masnou.

I penso que sóc afortunat per passar uns dies al lloc on vaig néixer, ja que he conegut algunes persones —a Grècia, al Líban, a Brasil— que no han tingut aquesta sort. Persones que per diferents motius van deixar el lloc de naixement i no han pogut tornar-hi amb la freqüència desitjada, preocupats pel pas del temps i per les petjades que deixa aquest en tothom, i neguitosos per la salut dels pares o dels oncles o de persones apreciades i estimades de la mateixa edat. I aquest any, aquestes vacances de Nadal, que ja comencen a ser llunyanes, he preguntat als pares, als oncles, fins i tot al Salvador —el pare de la To, de la botiga *El Cullerot* per entendre'ns— si el temps els passava de pressa. I, desgraciadament, la resposta d'aquests avis, que tenen ja més de 80 anys, ha estat la mateixa: *Això va molt de pressa, massa.*

I un es pregunta com pot ser això. Com pot ser que als jubilats, que no van a treballar ni tenen unes obligacions diàries, en teoria, els passi el temps tan ràpid, com aigua que se'n va entre les mans, com un rellotge de sorra on aquesta sembla pols que es perd i no se sap on va.

I un no deixa de pensar en *Cronos*, en aquest temps que no és sinó una convenció. Potser si jo fos a la garjola, el pare de Zeus no aniria a aquesta velocitat de creuer. Una velocitat que l'únic que sembla fer és augmentar cada any. I em pregunto si val la pena passar-se treballant onze mesos per poder disfrutar-ne un i sortir alguns ponts de tant en tant. I no sé si és necessària tota aquesta vida moderna, aquest home modern que es passa moltes hores al cotxe, i s'empenyora i s'obstina a compra-lo i

no dorm si li fa un sorollet o el canvi de marxes no va gaire bé, i que fins i tot passa més temps al vehicle que no pas amb la família... tot i que no perdo de vista que en èpoques no tan pretèrites traslladar-se era molt més complicat, i la vida més penosa, i les malalties podien matar amb una facilitat espantosa, i no hi havia dentistes ni pasta de dents i les persones eren desdentades i els podia l'alè i als 40 anys —la meva edat— ja eren ancians gairebé venerables o havien passat a millor vida.

I, malgrat tot, em sembla poc el temps d'aquests dies —o potser sóc jo que vull mossegar la lluna— de finals de desembre i de bona part de gener. I això que vam fer moltes coses amb la Mari, amb la meva esposa, a qui agrada anar a la vila i estar-se amb els meus pares, que són ja grans. I sortir un dia amb els meus oncles, amb l'oncle Cid i la tia Rosa. I gràcies a Déu que ho podem fer.

I m'agradaria repetir l'anada a Montserrat, on vam poder ser quasi tots els vuit cosins Maresma i els meus nebots i fills de cosins. I on vam passar un dia ben agradable, tal vegada recordant altres temps, quan anàvem a la muntanya serrada de petits, quan encara els avis hi eren i l'oncle Josep i la tia Teresa també.

I la sort de poder estar també una estona amb els amics del poble. I la mala sort de no poder ser-hi més temps, de no passar més temps, de no parlar més temps, de no riure més temps, o no explicar-nos problemes més temps. I saber que, malaurada-

ment, no vaig poder estar amb tots ni els vaig veure a tots. Ni vaig passar una estona amb tots. I sí, em sap greu. És un desig, una petició per a la propera vegada al patge Faruk, que vam poder veure a Igualada...

I la sort d'haver anat a Roma a veure una amiga de la Mar, i que s'ha convertit en mare fa poc. I haver vist edificis que et deixen bocabadat i que tenen 2000 anys i són un exemple d'enginyeria, d'arquitectura, d'art: el Colosseu, el Panteó, l'*Ara pacis*.

I ara ja tornem a ser a Rio. I ja fa un mes que sóc —som— a la rutina novament, a la disciplina —si tingués molt diners segur que no treballaria, però sí que tindria disciplina i ocuparia el temps llegint, o estudiant, o veient pel·lícules; somniar és de franc; despertar-se és molt car—, al pa nostre de cada dia on cada dia és difícil de guanyar en aquesta època, aquest temps a l'estranger, que és com un parèntesi, un temps que sembla que no compta per al qui hi és.

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus ... I mentrestant fugi, fugi irremediablement el temps...

Fotografia a Montserrat, on vam poder ser quasi tots els vuit cosins Maresma.

QUANT VAL LA INDEPENDÈNCIA?

Per Joan Camps i Ortiz

Cada dia que passa, el clam del 10 de juliol és més llunyà, la societat civil amoïnada en els maldecaps del dia a dia continua sotmesa als anacronismes de la constitució espanyola i el ball de bastons del govern amb l'oposició. A la fi si no és Zapatero serà Rajoy, dos mal conductors daltonians incapaçs de percebre el color dels semàfors d'Europa que volen seguir governant-nos a cops de pal de cec.

Mentrestant, aquí estem arribant als cent dies del nou Govern de la Generalitat de Catalunya i el més calent és a l'aigüera. El discurs d'en Mas no és tan directe ni heroic com la sang, la suor i les llàgrimes de la famosa arenga de Churchill, però hem de reconèixer que és prou entenedor per a la gent dotada dels cinc sentits, quan tothom hauríem de prendre consciència col·lectiva del mal de què estem morint: a *Gent del Masnou* desembre del 2008 jo anticipava amb fatalisme congènit la següent sentència: "No podem salvar-nos si no ens apliquem voluntàriament una economia de guerra". Malauradament ja hi hem arribat, per això és bo fer-ne memòria històrica, ja que des que vam tenir l'encert de pujar Zapatero al balcó del palau de la Generalitat, els dos tripartits (el que va fer-li el lliat a Maragall i el que va glorificar Montilla) només han servit per a dues coses: la primera per bressolar-nos dormint a la palla amb els seus encantaments i les seves falses expectatives. La segona, per demostrar-nos per enèsima vegada que la paraula dels polítics no és de fiar i que en una democràcia constitucionalment tan encotillada com la que tenim, si la societat bada i no està pel que ha de fer, tots acabem patint un mal govern que ens mereixem.

Em pregunto quant trigarà Mas a assumir el fracàs d'una entesa amb el centralisme constitucional d'un Estat on l'alternança de govern depèn de dos partits, el PP i el PSOE, aquest amb aquiescència submissa del seu cavall troià el PSC, que basen la

majoria electoral a mostrar a l'espanyolitat més retrògrada i ressentida exhibint quin dels dos agredirà de manera més flagrant els catalans en allò que més fereix la nostra dignitat: llengua, cultura i identitat nacional.

Ara l'asfíxia econòmica que ho complica tot ja és insuperable i com a poble ens hauríem d'anticipiar imponent-nos *motu proprio* els sacrificis que calen davant del que encara queda per venir. Quant més tardem a fer-ho, serà pitjor. La nostra estructura de país té un peu gangrenat i, si no tenim el coratge d'amputar-lo, hi deixarem la pell. Siguem-ne tots conscients, el Govern de la Generalitat s'ha d'endeutar fins al coll si vol seguir pagant la nòmina de la tripulació d'un vaixell de luxe, que al cap d'anys de successius governs que han estirat més el braç que la màniga, ara és insostenible. Hem malbaratat anys oblidant el concepte de proporcionalitat que cal que hi hagi entre els qui treballen creant riquesa, vull dir la riquesa que té com a finalitat revertir part del superàvit en impostos, i els qui treballen en serveis assalariats que tenen la nòmina assegurada, tot i que ara, per poder pagar-la, cal l'endeutament de tots perquè la fiscalitat del treball productiu, sense les bombolles especulatives, ja no donen per a tant. Últimament em trobo sovint enmig del debat de diferents col·lectius i corpuscles que s'identifiquen com la societat civil i en canvi s'alineen confortablement en la conformació tàctica del "qui dia passa, any empeny", essència de l'enginyeria política de partit. La paradoxa es dona quan avaluo els perfils individuals d'aquests grups intel·lec-

tuals que volen erigir-se salvadors del poble català sense incomodar la classe política, ja que me n'adono que la gran majoria, si no són flagrants misatgers directes del poder institucional, són quadres de la funció pública, que fa anys que se senten bé assalariats pels impostos que generava l'economia que ens feien creure que era productiva quan en realitat només era especulativa, ja que era generada per la intemperància del crèdit hipotecari en connivència amb la bombolla urbanística i la corrupció, i ara, en arribar la insolvència fiscal, aquest salaris blindats, molts d'ells prescindibles, són el llast que obliga el govern a seguir estirant el braç més que la màniga en un endeutament temerari d'embolica que fa fort, sense poder aturar la pilota que cada dia serà més grossa.

Si decidir el futur de Catalunya es pot pagar amb diners, els catalans ja fa temps que l'hem pagat, així que no cal que ens deixem humiliar més, només cal que el Govern de la Generalitat i el Parlament s'anticipin assenyalant-nos els sacrificis que haurem de fer encara, que igualment els haurem de fer, i només tindran sentit si els fem per assolir d'una vegada la independència de Catalunya.

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

L'home de la barra del bar navegava pel terrible mar de la seva infelicitat. Amb una mirada vidriosa i un punt perduda, que encaixava perfectament en la tristor del seu rostre. El seu cervell era un circuit de curses on els pensaments giraven a tota velocitat i provocaven un gran neguit dins el seu pit, perquè no podia fixar-ne cap i la dispersió accelerada el conduïa a un estat d'intranquil·litat suprema que temperava amb una altra cervesa.

Quan el seu problema mental s'agreuja, la graduació de l'alcohol pujava de manera instantània, però aquella progressió salvatge tenia un punt de no retorn, de follia inabastable. Arribats aquí, tentinejava fins a la porta, deixava anar un: *Ja t'ho pagaré demà*, i fugia cap a casa amb la dificultat de la seva quasi ingravidesa. Res estrany, la mona de cada dia, que el deixava estabornit per aguantar la llarga i tenebrosa nit, que passaria barallant-se amb les seves pors i els seus fantasmes.

Després de rentar-se mans i dents s'allita amb els seus records de temps millors, de quan es volia menjar el món a mossegades i ser un tipus important dins d'una societat convencional i conservadora, sense entendre que la vida és un seguit de casualitats que no sempre juguen a favor, tot i que tampoc no sempre juguen en contra. Hi ha qui, d'aquest fet, en diu destí o predestinació. Ell simplement en sol dir mala sort.

Va intentar ser feliç, però mai no va entendre què volia dir aquest mot, i va cometre l'error bàsic d'associar-lo amb diners i poder i la seva vida es va dissoldre en una cursa impossible de guanyar.

Casament convenient on l'amor era una peça molt petita de l'engranatge; feina de conseller en un banc de solidesa reconeguda (ergo, mafiosos a més no poder); fills en el moment apropiat i despeses exagerades fins i tot per a ell. Problemes de liquiditat el porten a la solució fàcil de l'imbècil: ficar la mà a la caixa i pensar que ningú no se n'adonarà.

Judicis, vergonya, divorci i ruïna econòmica. L'home que es volia menjar el món va ser devorat en un instant i va recórrer plorant el passadís de la desolació, l'altra banda del glamur, el cantó fosc que sempre té la moneda. Digues-me què sents ara, quan tots aquells que et convidaven han tancat les seves portes, i si et veuen pel carrer es fan el distret? És dur pensar que en un temps es deien amics teus. Qui t'alçarà del llit quan no et puguis moure? Qui et netejarà les vomitades dels llençols? Ara ets l'home solitari a qui ningú no vol veure, i tens un camí molt llarg per recórrer.

L'home que havia fotut la mà a la caixa sanglota i seguia pensant en el seu futur incert. Ell i la seva cursa vers el poder s'havien estavellat contra el mur de la realitat. Només volia ser feliç, va pensar mentre es regirava enmig de les mantes; quin és el bon camí?, es preguntà de sobte. Llavors va sentir les veus ressonant dins la seva closca: *Ets un fracassat que ha perdut la juguesca, anaves fort però vares creuar la ratlla i ni tan sols et vares adonar del*

teu error, que no va ser el fet de robar i que t'enxampessin, això la teva moral ho tenia més que entès; el teu problema és que no en tens cap de problema. La vida puja i baixa i has de jugar totes les partides, totes les mans, les bones i les dolentes, assaborir cada instant com si fos el darrer i ensumar-lo i llepar-lo i donar gràcies per estar viu.

Les veus varen callar i el nostre antiheroi va eixugar les seves llàgrimes i, buscant dins seu desesperadament, trobà un bri de força per tal d'abandonar aquell llit de dolor. Un cop dret dirigió la seva còrpora fins a l'armari proper per triar la millor roba de la qual en aquell moment disposava. El seu deliri alcohòlic el duia a creure's de nou un tipus privilegiat, aquella roba cara (el darrer vestit que no havia empenyorat) el feia sentir una engruna més segur, tot i que la cara inflada donava davant del mirall la imatge d'un vell xaruc, d'una desferra amb potes vestida de manera inapropiada en un piset de suburbi (quart sense ascensor) del qual devia més de quatre mesos a l'administrador.

Un cop mirat i remirat, es dirigió a la cuina per buscar a la buida nevera un cul d'ampolla de vi barat, que va engolir sense ni tan sols notar que podia ser qualsevol cosa però no vi.

Esperonat per aquell darrer tir va dirigir les seves passes cap al balcó del menjador, el va obrir i va fitar el buit. L'aire fi com una daga el féu estremir; després obrí la boca alefant aquella fredor i, ja més tranquil, es llançà daltabaix. Mentre volava va pensar on era la felicitat i si la trobaria quan topés a terra i el seu cos es desmembrés i taqués aquella vorera grisa amb el còctel de la seva sang.

Històries de la vila

Per Joan Muray

IMATGES... amb HISTÒRIA —DE MITJAN SEGLE XX— (I)

Aquestes històries i pots ser un seguit que farem enguany, vindran marcades per les imatges que va deixar plasmades la fotògrafa masnovina Teresita Torres (1916-2003), imatges d'un Masnou que no tornarà, d'aquella vila de cinc mil habitants, i que, per això, ens són nostàlgiques.

Ara, després d'haver passat mig segle, o més, des que foren fetes, ens donen una perspectiva molt distinta per observar els canvis que hi ha hagut. Era una vila molt diferent de l'actual. Per això hem volgut fer-ne un estudi, i explicar com era aquell Masnou, no sols per als que el visqueren, sinó molt especialment per als nous masnovins, que no ho varen conèixer.

Aquest seguit d'imatges que anirem veient, per a molts seran pràcticament uns llocs força desconeguts. Quan surten imatges antigues en llibres especialitzats, o il·lustrant articles, normalment només hi ha un peu de foto, però en les que mostrarem, rere cadascuna hi haurà un xic de la seva història.

Anirem explicant-les sense un ordre ni de situació dins la vila ni cronològic, ja que, a més, no cal. El que sí farem és dir el nom actual del lloc a més del tradicional, ja que, si no fos així, els actuals masnovins no sabrien on és.

ELS PINETONS

Aquest conjunt vegetal, força nombrós, com el seu nom indica, era un aplec de pins que formava una arbrada ombrívola, perfecta per fer-hi berenades estiuenques, o esmorzades en qualsevol temps, així com també per a acampades dels minyons escolta.

Estaven al cim d'una llarga esplanada del final de la forta pujada que hi ha a la fi de l'actual avinguda Joan XXIII, aleshores vorejada només de vinyes, camps i camps de garrofers.

Dalt del turó que hi ha a un costat, hi havia els no menys cèlebres Pi de l'Índia i el Garrofer del mateix nom, el primer

Els Pinetons. Foto Teresita Torres

tombat per una ventada i el segon cremat per un llamp fa ja un munt d'anys, com ja s'ha comentat més d'un cop.

Actualment es troben dins una zona urbanitzada que hi ha al final d'aquesta avinguda, que, tot i ser a la part més alta del poble, pertany al terme de Teià.

Del nombrós grup que hi havia, encara en resten alguns dins els jardins de les torretes.

En temps de tardor, quan els masnovins pujaven fins al turó de Monar i cap a Sant Mateu a cercar bolets, alguns ja feien la primera parada en aquests pinetons, perquè hi podien trobar pentinelles (o pampinelles) i pots ser, si feia dies que

no hi anava ningú, algun rovelló.

Com veieu, el terra és força net, tot i que aleshores no hi havia ni papereres ni cap brigada de neteja. La gent que hi acostumava a fer berenars, o el que sigui, s'enduïa les deixalles cap a casa.

La netedat que podem observar no sols era de brutícia, sinó de matolls de sotabosc, era deguda al continu passar-hi els molts masnovins que s'hi atansaven.

LA COOPERATIVA

Aquesta casa fou coneguda popularment per aquest nom, ja que, en ella, abans de la guerra hi va haver la Cooperativa, i després era el lloc on es

La cooperativa. Foto Teresita Torres

repartia el Racionament, que, com el seu nom indica, volia dir que era on les autoritats vencedores de la guerra donaven els aliments racionats; tot i que els masnovins d'aleshores, i els més grans d'ara, del lloc en deien, o en diuen, "la comparativa" i del racionament que s'hi repartia, "el racionament".

Cap a la meitat dels anys seixanta fou enderrocada i s'hi va construir l'edifici de Correus, que ocupava, com ja es veu a la imatge, un espai verd, una mena de placeta, lloc que durant uns anys fou ocupat per una xurreria de les de fires.

Aquell edifici de Correus ja es va fer fins arran de la cantonada, encara que conservava un petit espai amb plantes i dos arbres, un d'ells un micaquer.

Ara hi ha un edifici d'oficines municipals, construït ocupant fins i tot el petit espai "verd" d'abans, fins on veiem les escales, i treien encara un voladís (1).

Al carrer de l'esquerra s'hi pot veure l'antiga fàbrica de "can Quirolí", que aleshores era *Sedalinas El Pino*, edifici que també havia allotjat l'Escola Sant Jordi, i després de la guerra va servir de "parròquia", ja que la de Sant Pere l'havien cremada i enderrocada un tros. Al de la dreta, pràcticament intacte al seu primer tram, hi podem veure al fons un edifici noble, que havia estat "can Balada"; després de la guerra fou un temps la Rectoria, ja que l'oficial també havia estat malmesa; i finalment, abans de fer-hi els pisos actuals (2), va ser la *Residencia San Juan*.

FÀBRICA DE CAN XALA

Aquesta antiga fàbrica de filats i teixits, que data de 1846, fou coneguda popularment com a "Can Xala" per ser el motiu familiar del seu fundador, Pau Estapé i Maristany; després fou La Indústria Loner, S.L., Ballvé, S.A. i finalment Hilma, S.A. També, una petita part d'ella, en temps de la darrera firma, va allotjar una empresa d'estampats, La Industrial Estampadora. Ambdues empreses foren tancada cap a final del passat segle.

A la imatge, dels anys cinquanta, la podem veure des de mar, quan encara no hi havia el port esportiu. Tenia l'estació del ferrocarril més cap a

Fàbrica de Can Xala. Foto Teresita Torres

Barcelona, pràcticament davant del carrer Miquel Biada. A mà esquerra treu el nas la torre coneguda com a Ca l'Humet (3). A mà dreta, a peu de carretera, hi veiem la fàbrica de licors Cisa, que llueix a la part alta de la façana l'anunci de l'*Anís del Gato*, un dels seus famosos licors. Després ve la casa de "Cal Boter", on els Oliveras feien botes, tal com hem explicat recentment en unes altres "Històries...". També veiem un trosset de la torre dita del "Comodoro" (4), de la família Carreras. Després, amb el boom turístic, fou reconvertida en l'Hotel Comodoro, regit per Ramiro Duran.

EL CASINO I L'AJUNTAMENT

Fotografia captada pràcticament des del bell mig de la carretera. Aleshores amb poc trànsit i sense perill de ser atropellat.

Començant per l'esquerra, a la planta baixa, veiem el que aleshores era el Restaurant del Casino i el taulell o finestra per on despatxaven els gelats. Hi podem veure com un cotxe surt en direcció a Mataró, mentre un altre li ve pràcticament de front. A més, podeu veure que ni plaques hi havia ni cap altre senyal.

En direcció a Barcelona en veiem un que va correctament arran de vorera, però l'altre va pràcticament pel mig. La carretera era encara de llambordes i tampoc no hi havia cap senyalització a terra.

El Casino llueix la seva bandera, però amb el viu de l'espanyola, i sobre la rotonda treia el cap per sobre els arbres també la de l'estat. A l'Ajuntament, les úniques banderes que podien posar eren tres: la de la Falange, l'estatal i la del Requetè. Ni la del Masnou, i molt

El Casino i l'Ajuntament. Foto Teresita Torres

menys la del país, la catalana. Més avall de l'Ajuntament podem observar que encara no hi havia pisos ni a Can Casas "Mas Nou", on ara hi ha el pas que comunica amb el c/ Sant Felip i, per sota la carretera, amb el port. A Can Sensat tampoc no hi havia els pisos que ara tenen una perfumeria i un banc a la planta baixa.

COL·LEGI DE LA SAGRADA FAMÍLIA

En aquesta imatge, igual que a l'anterior, podem veure com per la carretera de llambordes i sense senyals circula un cotxe pel bell mig, mentre només un altre va en direcció contrària. Aquí els canvis són els pisos que ara hi ha sobre les Caves Champ Sors (quasi al mig de la imatge). Els que s'acaben de fer on era el pati, que després fou de la Residència Sissi.

Quasi a l'esquerra de la imatge es poden veure uns pisos (tres plantes) que a dalt tenen com una pèrgola; era l'àtic del propietari, un alemany que es deia Molist i que era un home avançat per a aquells anys, els que teníem aleshores, grisos i opacs, tot i que deuria ser molt normal per al seu país de procedència, ja que practicava el nudisme al mateix terrat i veient-se des de baix, fet que produïa mirades furtives.

L'edifici més a l'esquerra de la imatge, amb un anunci a la façana de la Granja Meya, negoci que estava a la part alta del poble, on ara hi ha el c/ Palma de

Col·legi de la Sagrada Família. Foto Teresita Torres

Mallorca, era el magatzem dels Banyes de Sant Cristòfol, i era la primera de les cinc cases que hi havia, fins al 1967, entremig de la carretera i la via del tren, any que foren enderrocades per eixamplar la carretera N-II.

BARQUES AL VERAL D'OCATA

La fotografia ens mostra el tros de Camí Ral que va des del c/ del Dr. Estapé Pagès i el de la Mare de Déu de Montserrat.

Les barques, havien de pujar-les fins arran de cases quan hi havia un fort temporal, ja que en aquest sector, aleshores la via, carretera i cases estaven a poca alçada de la platja i el mar, i, quan aquest s'enfadava, com per l'anomenat "temporal de les faves", abans de Sant

Pere, o bé pel que feia a l'entorn de la Mare de Déu de la Mercè, les onades arribaven a pujar via amunt i per la carretera anar a petar fins a les cases; per això veiem les barques a la vorera. Observin també que arran de carretera i de cases hi ha sorra de platja.

El bar que veiem és el Cafè La Penya, un dels més vells i amb més solera del poble. La primera casa a mà dreta era on hi havia el magatzem de ciment de la família Vidal "Can Caiona"; després hi havia la vaqueria de Can Jordana. Arran del c/ Mare de Déu de Núria, el "torrent d'Asa", hi veiem la pèrgola d'un jardí (ara pisos) i més avall hi havia el taller de Can Mirapeix i la botiga de Can Basomba (encara existent).

A la platja, al mig de la imatge, veiem els Banyes de Sant Pere, un edifici d'obra, a diferència dels altres que hi havia aleshores al Masnou, que eren de fusta i desmuntables.

Per la carretera circula una de les primeres "Vespes" i al fons veiem dos cotxes pel mig, i tan tranquils!

Fins aquí el primer d'aquests nous, i vells, capítols de la petita història masnovina de mitjan segle xx. En propers mesos seguirem amb noves, i velles, imatges.

En el butlletí del passat mes de febrer hi va haver un error en una fotografia de les *Històries de la Vila*. El peu d'una foto, repetida, era el que corresponia a la imatge de la portada de la mateixa revista.
Lamentem l'errata.

Barques al veral d'Ocata Foto Teresita Torres

Arran de sòl

Per Pledebut

Aquest mes us volia alliberar de donar-vos la tabarra (un mes sí i l'altre també) sobre les ments pensant que regeixen el nostre destí (que bonic que ha quedat, oi?), però m'han estroncat la inspiració. Volia escriure un conte (contagiats del virus que ens amenaça), però vaig rebre primer un escrit d'una senyora demanant el seu vot i després aquella inefable publicació, que, en comptes de portar el nom de la nostra població i tres lletres més, s'hauria de dir "Eh que som macos, i maques? Que bé que ho fem tot!". Quan la vaig acabar de repassar, que no vol dir llegir-la de *cabo a rabo*, ja que fer-ho segurament deu produir un empatx, un embafament dolç, que, la veritat, no vull pas passar, no fos cas que em pugés el sucre. Bé doncs, com deia, vaig haver de canviar el tema i dedicar aquestes ratlles a veure si puc aigualir l'endolciment que t'agafa si ho llegeixes tot.

Segons la publicació, a la nostra vila tot va bé. A la pàgina 6 fins i tot s'arriba a assegurar que tots els masnovins (i masnovines i masnovinets i masnovinetes i masnovinasses i masnovinassos), tots estan (sic) fascinats de viure-hi. Reco...s, quina meravella!

Jo, la veritat, no sé si és que viuen en un núvol, no passen pel poble, no parlen amb ningú més que els seus, o què, ja que no cal ser gaire llest ni tenir gaire vista ni massa bona orella perquè tan bon punt surts al carrer, parles amb la gent o escoltes les petites i grans tertúlies, t'adones que la realitat és una altra que la que ens volen engalipar aquesta bona gent.

Com sempre, la publicació ens posa al dia (o millor dit, ho intenta, a veure si agafa peix) d'un munt de projectes i realitzacions meravellosos. Ni Àlicia en el país de les meravelles.

La cosa més realista, per dir-ho d'alguna manera, és la minsa secció en què deixen esplaïar-se als de l'oposició i, és clar, on els altres ho veuen tot de color de rosa, ells ho veuen més aviat de color *catxumbo*, dit també de "jo" quan me'n vaig, fugint. A voltes, tot i que els opositors també volen fer anar l'aigua cap al seu molí, sovint tenen força raó, fins i tot els del partit de l'altiplà.

I si el text és grandiloqüent, no us perdeu les imatges; són, la majoria, per sucari-hi pa. N'hi ha de serioses, on la gent fa cara de posar tot l'interès en allò que, representa, els expliquen. D'altres, la majoria, ens mostren gent amb un somriure d'orella a orella. Que bé que s'ho passen! Ah, també hi ha les dels manaires, que no tenen ni una esma de malbaratament. Feu-ne un repàs.

Bé, la darrera, la 44, té una cosa molt bona a l'última pàgina: dolça, pastosa, saborosa i divina. És la crema catalana (masnovina i boníssima).

Apa, bup, bup.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Originalitat molt catalana

Del 10 de març al 24 d'abril del 2011 Josep Maria **Benet** i **Jornet** estrena finalment *Dues dones que ballen*, al **Teatre Lliure** de Gràcia, amb l'atlètica (fet el maratoniat *Agost*, al TNC, de Belbel), excepcional actriu, **Anna Lizaran** i amb Àlicia Pérez.

En estat d'excepció, de Falk Richter, continua (fins al dia 13) les seves funcions a la **Sala Beckett**. Un dia abans hauran finalitzat les representacions de *Gos, dona, home*, de Sibylle Berg, la segona proposta del lloable programa doble de teatre alemany contemporani que ha ofert la sala. En ambdós casos, hi actua una actriu impressionant i imprescindible: **Carne González**. Van tenir, senyors, el goig de veure-la actuar fent de Roseta a l'última *L'auca del senyor Esteve* del TNC?

La Villarroel enceta el dia 12 *Desclassificats* de l'impecable autor **Pere Riera** –recordin la ultraelegant *Lluny de Nuuk*, vista a la temporada passada al Nacional.

El nostre dramaturg **Marc Rosich** és l'autor de *Rive Gauche*, que fins al 27 de març ens porta un món de dones i dels llibres a la **Sala Muntaner**, amb el treball actoral d'Anna Güell, Mercè Anglès i Maria Molins. El text l'ha enllestit aquest febrer del 2011 la tarragonina Arola Editors.

A meitat de mes, el dia 15 (però també el dia 22 i el 29), la magnífica **Rosa Maria Sardà** porta les paraules de Josep Maria de **Sagarra** al Teatre Lliure de Gràcia.

El dia 17 de març (fins al 10 d'abril) el viatge emocional que constitueix *L'hivern al cos*, d'**Alex Fauró** i Isis Martín, aterra al **Tantarantana Teatre**. L'endemà el **Festival TOT** (Festival de

Titelles i de Teatre d'Objectes de Barcelona) inicia la seva segona edició, al Poble Espanyol, que durarà fins al dia 27: una invitació deliciosa per endinsar-nos en el somni i el gaudi sensorial, amb més de 12 companyies d'arreu del món.

El dia 24 de març un altre dramaturg del país, Josep Maria Miró, estrena, dintre del projecte T-6, *Gang Bang* al **TNC** (Sala Tallers), còctel que inclou catequesi i sexe.

Tot el mes, dues hores de comèdia (mafiosa) a través d'*Els antiquaris* de **Gerard Vázquez** (al **Teatre Gaudí** de Barcelona) poden servir-nos per recordar que no hi ha manera: que Espanya és Espanya i que mai no s'entendrà amb Catalunya... que és Catalunya, nacional i original. I plena de dramaturgs autòctons. Ho acaben (feliçment) de comprovar, senyors!

Fins al 18/3

MAQUETES DE CASES, de Tomàs Soler.

Del 19/3 al 8/4

Pintures i ceràmica d'ILONA M. NÉMETH

Diumenge amb lletres

Diumenge 27 de març a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

A càrrec del **Grup Rauxa** de Gent del Masnou

ENTRADA GRATUÏTA

AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU

Passejada matinal a les 5 Fonts del nostre entorn

Diumenge dia 20 de març a les 9
del matí a la plaça dels Cavallets.

L'aigua ha estat un bé molt preuat des d'època immemorial. A la nostra serralada hi ha hagut diverses fonts que durant anys han anat desapareixent. Gràcies a iniciatives locals aquestes fonts han anat recuperant-se. En aquest recorregut veurem cinc fonts envoltades d'un entorn especial. Durant l'itinerari en farem una petita explicació i es donarà esmorzar.

Activitat oberta a tothom.

39è Aplec de la Sardana del Masnou

Diumenge 27 de març al pati del Casino del Masnou

D'11 a 2 i de 16 a 20

En cas de pluja, es farà a la sala del
teatre de la mateixa entitat.

Hi col·labora

Ajuntament del Masnou

La punta de la llengua (22)

Per Esteve Pujol i Pons

Ens fixarem en paraules o expressions on podem tenir confusió o dubtes quan les escrivim, no pas quan les diem.

ALHORA = a la vegada, conjuntament (*ho deien tots dos alhora*)

A L'HORA = en el moment de (*a l'hora de començar*)

POTSER = possiblement, tal vegada (*potser plourà, potser no*)

POT SER = és possible que sigui (*pot ser blanc o pot ser negre*)

SINÓ = contràriament, però no (*no eren tres sinó quatre*)

SI NO = en el cas que no (*si no vénis, no en tindràs*)

LI = a ell, a ella (*li dones la clau [al fill]; fes-li un petó [a la mare]*)

L'HI = p.ex., el llibre + a ell; el llapis + a ella; el telèfon + aquí, així...

En castellà: **a la vez**

En castellà: **en el momento**

En castellà: **quizá**

En castellà: **puede ser**

En castellà: **sino**

En castellà: **si no**

En castellà: **le**

En castellà: **se lo... -lo aquí... -lo así**

[LI substitueix **un sol** complement (*compres el regal al nen = li compres un regal*); L'HI en substitueix **dos** (*compres el regal al nen = l'hi compres; poses el peu a la sabata = l'hi poses; poses el peu així = l'hi poses*)]

El mes vinent en proposaré unes quantes més.

Crònica

Exposició EL CATGANER VIATGER

per Joan Muray
Vocal de Cultura

La primera exposició inaugurada aquest any ha estat aquesta dedicada a la figura del caganer del pessebre, però en versió "masnovina", amb l'afegit, al nom, d'una **t**, un plus de catalanitat, que des del Masnou s'ha irradiat al món.

L'hem tinguda des del 22 de gener fins al 12 de febrer. La mostra consistia en imatges fotogràfiques de diversos llocs del món; totes, però, amb la imatge en primer terme del nostre entranyable caganer, aquest CATGANER, un invent dels germans Vendrell Laborda.

S'hi podien veure llocs tan diversos com el Gran Canyó del Colorado fins a les Piràmides de Gizeh, des del Macchu Picchu fins al gegantí gratacels de Dubai, etc.

A més de ser, la majoria, unes imatges de bona qualitat, portaven el segell inequívoc del catganer en les seves diverses versions existents fins ara, com: dos de convencionals, però l'un amb el fons blanc i l'altre en negre; una catganera; un amb el tors vestit amb les quatre barres de la senyera i un d'igual, però amb els colors del Barça.

Es va completar la mostra amb una petita exposició a la vitrina de l'entitat, el nom de la qual era "del còdol al paper fi", que ensenyava diferents formes higièniques d'una necessitat quotidiana referida al tema principal de la mostra.

Bé, mercès als "inventors" del catganer per haver-nos mostrat la vostra aportació i fer-nos alegrar aquest començament d'any, a fer aflorar un somriure o una bona rialla al pensatiu rostre de la crisi.

EDICIONS SARAGOSSA, GENT DEL MASNOU
i la LLIBRERIA PLEDELLIBRES
Us conviden a la presentació del llibre

PENSAMENTS D'UN EDUCADOR

PREMI D'ASSAIG PEDAGÒGIC *JOAN PROFITÓS*, 09
d'Esteve Pujol i Pons

**Dissabte 26 de març a les set del vespre
a Gent del Masnou, Dr. Agell 9, del Masnou**

Presentarà l'acte **Joan Casals**,
president de *Gent del Masnou*.

Hi intervindran:
Rosa Zaragoza, dir. d'Edicions Saragossa,
Ma. Antònia Oliveras i Pons, psicòloga,
i l'autor.

ARXIPRESTAT DE LA CISA CONFERÈNCIES 2011

DILLUNS 21 DE MARÇ:
"EL CRISTIÀ EN LA SOCIETAT ACTUAL"

A càrrec del
Cardenal Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona
Ca n'Humet, 21.30, Fontanills 77 el Masnou

DILLUNS 28 DE MARÇ:
"ÉS POSSIBLE CONVERTIR-SE AVUI?"

A càrrec de
Mn. Joan Amich
Rector de la Bisbal
Delegat per al Catecumenat de Girona
Professor de l'Institut de Ciències Religioses de Girona

DILLUNS 4 D'ABRIL DE 2011:
"ÉS DIFÍCIL SER CRISTIÀ AVUI?"

A càrrec del
P. Joan Carles Elvira
Prior del Monestir de Montserrat

La segona i tercera conferències se celebraran a les 21.30 a
la Parròquia de Sant Pere del Masnou

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

ASSESSORIA IGLESIAS

FISCAL • LABORAL

- COMPTABLE • ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 · 39 95 · fax. 93 540 40 53

**Es lloga local del carrer Flos i Calcat, 63
30m². Bon preu. 677 77 20 56**

LA FIRA VERDA. Primer dissabte de cada mes a Teià.

Vols formar part d'una cooperativa de consum responsable?
Reunió dilluns 14 de març a les 19.30 a La Unió (Teià)

Visita de Gent del Masnou a l'Observatori Fabra de Barcelona

21 o 22 de maig al matí.

Més informació al proper butlletí.

Inscripcions a Gent del Masnou
Laborables de 6 a 2/4 de 8 del vespre

La cuina de l'Antònia

TRUITA DE CARXOFES AMB BACALLÀ

Ingredients per a 4 persones:

2 carxofes per persona, com més tendres millor. 300g de bacallà dessalat. 2 ous frescos per persona. 1 pessic de pebre. oli d'oliva i la sal que hi falti. 1/2 Ceba tallada ben fina

Elaboració:

1. Netejem les carxofes fins que ens en quedi la part més blanca i tendra. Un cop netes, les tallem a làmines i les remullem amb aigua freda.
2. El bacallà, ja dessalat, l'esqueixem amb les mans i l'eixuguem amb un drap net.
3. Posem la paella al foc amb una mica d'oli, la carxofa i la ceba; i deixem sofregir les verdures lentament mentre les anem remenant.
4. Quan ja estiguin mig fetes, hi incorporem el bacallà i el pebre. Quan falti un xic per acabar-se de coure, ho traiem i ho deixem a l'escorredora perquè vagi traient l'oli.
5. Batem els ous en un bol amb la seva sal; hi aboquem el que hem cuit abans, ho mesclm tot i ja ho tenim a punt per fer la truita.

**** Suposo que ja sabeu que la carxofa té un principi amarg que pot reaccionar amb els metalls. Per això paga la pena de fer servir estris de fusta o de silicona per fer la truita. A més a més, si teniu una bona paella antiadherent, segur que us surt una truita d'aquelles que fan història.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina